

zcela zřejmě proti názoru stížnosti, že ustanovení o započtení darů a přídavků z milosti přejímají se z dosavadního textu zákona, ježto není důvodu, který by nutkal k tomu, aby se upustilo od zásady v něm projevované; ve zvláštních případech, kde podle nového ustanovení § 1, odst. 3 se do pense z a p o č t e dosavadní dar nebo přídavek z milosti, jenž byl náhradou za to, že se zaměstnanci jistá služební doba do pense nezapočítala, bude l z e tuto náhradu i pro budoucnost zachovati udělením nového daru (přídavku) z milosti k upravené pensí. I z důvodové zprávy státně-zřízenického výboru vysvítá zřejmě, že zákonodárce stál na stanovisku, že staré přídavky z milosti k pensím mají býti zvýšením podle nové pensijní úpravy konsumovány, neboť by jinak nemohla tato důvodová zpráva předpokládati, že přepočítáním nároků dosavadních na nároky z tohoto zákona vzešlé mohlo by v jednotlivých případech dojít k s n í ž e n í nároků dosavadních.

Takovému případnému poškození bylo nutno čeliti ustanovením, jež vsunuto bylo státně-zřízenickým výborem jako konečná věta čl. III. zák.

Důsledkem tohoto ustanovení, zabraňujícího zkrácení zaměstnance na jeho dosavadních celkových požitcích, musí býti ovšem ponechána zaměstnanci i po nové úpravě pouze ona částka daru nebo přídavku z milosti, která zvýšením pense absorbována nebyla. Takovými případy ospravedlněna by byla i zdůrazňovaná stížností zvláštní úhrada pro vyšší výdaje, vyvolané se zřetelem k přídavkům z milosti, ač ovšem v tom, že rozpočet vyhradil zvláštní úhradu pro platy určitého způsobu, nespočívala by vůbec ještě zákonná normace, že platu sluší k plnění nějakého účelu skutečně i použití a že ten účel má býti plněn.

Nař. rozhodnutí jest tudíž zcela v souhlasu se zákonem i slušelo bezdůvodnou stížnost zamítnouti, aniž bylo třeba bráti v úvahu vývod stížnosti, že prováděcí nařízení 234/1921, jsouc v rozporu se zák. 99/1921, jest neplatné, když nař. rozhodnutí svůj výrok opřelo nikoli o toto nař., nýbrž j e n o zákon, a aniž bylo třeba přihlédnouti k námítce přednesené při líčení, že v daném případě jde nikoli o dar z m i l o s t i, nýbrž o zákonitou součást pensijních požitků, neboť písemná stížnost sama s t o h o t o právního hlediska proti nař. výroku nebrojila, nýbrž výslovně uznávala, že jde o dar z milosti (§ 18 zák. o ss).

Č. 3127.

**Obecní notáři (Slovensko): Kdo jest příslušný k pro-
počtení služební doby obecním notářům ustanoveným čsl. stát. úřed-
níky?**

(Nález ze dne 16. ledna 1924 č. 496.)

V ě c: Gejza J. v Žilině proti ministerstvu vnitra a ministerstvu s plnou mocí pro správu Slovenska (odb. rada Kar. Ludwig) stran počítání služební doby.

V ý r o k: Stížnost do rozhodnutí ministerstva vnitra se odmítá jako nepřipustná. Naříkané rozhodnutí ministerstva s plnou mocí pro správu Slovenska se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím min. vnitra ze 7. prosince 1922 byl st-l jmenován definitivně do IX. hodn. třídy 2. st. platového v systemisovaném stavu obecních a obvodních notářů na Slovensku s platností od 1. prosince 1922 s dodatkem, že vzhledem k tomuto jmenování odpadá další opatření ve smyslu nař. z 30. května 1922 č. 165 Sb., a byl ministr pro Slovensko dožádán, aby vystavil jmenovací dekret.

St-lova žádost, aby jeho zařadění bylo jako mylné opraveno na zařadění do 2. plat. stupně VIII. hodn. třídy, poněvadž mu podle zák. má býti započtena jeho předchozí služba notářská i jednoroční služba vojenská a válečná pololetí, byla nař. rozhodnutím ministra pro Slov. ze 4. dubna 1923 zamítnuta z důvodu, že žadatel byl výnosem min. vnitra definitivně jmenován do IX. hodn. třídy 2. stupně s tím, že další opatření ve smyslu vl. nař. č. 165/1922 odpadá.

O stížnosti do obou těchto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

I. Stížnost, pokud směřuje do rozhodnutí min. vnitra ze 7. prosince 1922, intimovaného st-li dne 12. ledna 1923, jest opožděná, neboť byla k poštovní dopravě odevzdána dne 16. června 1923, tedy po uplynutí 60 denní zákonné lhůty (§ 14 zák. o ss) i bylo ji jako nepřipustnou odmítnouti.

II. Pokud jde o stížnost podanou do výnosu min. pro Slov. ze 4. dubna 1923, bylo nss zabývatí se především otázkou, byl-li ministr pro Slov. vůbec příslušným nař. výnos vydati.

Při tom bylo v první řadě uvážiti, že výnos, o který jde, jest zamítnutím žádosti za opravení zařadění, které bylo v rozhodnutí, jmenujícím st-le za notáře vysloveno jako podstatná součástka jmenování toho, že tedy jde o žádost o změnu tohoto rozhodnutí ze 7. prosince 1922.

Podle §§ 4 a 15 zák. z 22. března 1920 č. 211 Sb. jmenuje obecní a obvodní notáře na Slovensku ministr vnitra. Podle § 16 téhož zák. může sice ministr vnitra výkon některých práv, jež mu podle tohoto zákona příslušejí, svěřiti ministru pro Slov.

K právům těm náleží také započtení dosavadní služební doby notářům, jež bylo upraveno na základě ustanovení § 14, odst. 5 cit. zák. nařízením z 12. října 1920 č. 573 Sb.

Podle § 1 tohoto nař. rozhoduje také o započtení doby té ministr vnitra.

Mimo to bylo vydáno o započtení některých služeb státním zaměstnancům nař. z 30. května 1922 č. 165 Sb., podle jehož § 4 jest k započtení jak služby vojenské dle § 2, tak i služeb jiných dle § 3 povolán ten úřad, jenž jest povolán ustanoviti zaměstnance, tedy v tomto případě opět ministr vnitra.

V daném případě jest patrné z rozhodnutí ministra vnitra ze 7. prosince 1922, že ministr vnitra také mínil rozhodnouti o započtení služební doby, že tedy výkonem tohoto práva nepověřil ministra pro Slovensko.

Nebyl tedy tento ministr povolán k tomu, aby vydal nař. výnos, který se týká propočtení st-lovy služební doby, i musil býti výrok ten jako nezákonný dle § 7 zák. o ss zrušen.